

Halep'teki Yaraya Merhem Olabilmek

– safdeha · 16 Aralık 2016

Ne yana dönsem, kıvrılsam, hep acı, hep dert... Çevremde o kadar çok ki namert! Uzaklığımız kısa ya da uzun mesafeyle bağlantılı değil, bu silsilenin tokatını yerim öylesi sert... Yediğim yetmezmiş gibi haklı gözükme için ellerinden geleni yapıyorlar da! Hani negatif olsam, karşımdaki ki gibi davransam, biliyorum ki bana bir faydası da yok, küfredirim, sinirlenirim, kendimi parçalarım... Hani derler ya, keskin sirke küpüne zarar!

Düğümlenen bu noktada şu soruyu soruyorum kendi kendime, bu kadar olumsuzluğu görmeye devam mı etmeliyim, yoksa boş ver mi demeliyim veya ne yapmalıyım? Hani başım ağrısa ilaç alırım. Ağrısı geçer bir süre için, ama bunun ilacı yok ki ya da satın alınabilecek gibi değil. Çünkü bu kullandığım her elektronik cihazı açtığımda, her konuşmada, toplumsal düzeyde insanların olduğu her yerde var olan bir şey. Ne gözümü ne de kulağımı kapamakla bundan kaçmam mümkün değil. Dinlesem ya da görsem bu gibi şeyleri çözüm üretecek de bir enerjim de yok. Herkes gibi şikâyet ediyor, ağlıyor, feryat figan sinirleniyor ama hiçbir şey değişmiyor. Bu çözümsüzlük devam ettikçe, yüreğim daha da fazla daralıyor.

Şimdi, ölüme, depreme, sel felaketine, yanardağdaki lavlara, savaşımlara... Ben nasıl çözüm bulabilirim ki. Deprem olmuş, binlerce insan enkazın altında öldü ölecek diyorlar, ne yapabilirim ki duadan başka... Bir iki taşı kaldırırsam sadece! Sel gelse, her yeri yıksa, selin içinde birilerini almış götürse, sadece seyredirim ağrıtlarla, çaresizlikle... Hani yüzerim onu kurtarayım desem, bu sadece boş söz olur. O büyük su akıntısı beni de içine alır, bende o kurtaracağım dediğim kişiyle aynı kadere doğru yol alırım. Savaş var deseler, Suriye'deki gibi; uçaktan bombalar yağdırıyorlar, ellerinde makineli kurşun sağdırıyorlar deseler, ne uçacağım var, ne pilotum nede makineli tüfekle kurşunlar sıksam, birkaç kişiyi yere yıkarım sonra da ben yere yıkılırım. Bunlar küllü iradenin beni aşan olayları. Başka ne yapabilirim, dedikodu, şikâyet, ağlamak, sinirlenmek... Boş şeyler! Ne yaparsam yapayım elde var kocaman "sıfır" Yani çözümsüz bu yaptıklarım.

Halep'teki katliamda ki görüntülerini seyrederken, kalbim daralıyor. Çaresiz, elinde silahı olmayan sivil insanlara ateş ediyorlar, Bu nedir ya, insanlık ölmüş mü diyorum. Ama bu dediklerim onlara bir fayda vermiyor. Beşiktaş-Bursa maçından sonra bomba patlıyor, terörü kınama mesajları arka arkaya geliyor. Ama terör son bulmuyor. Ölen İnsanlar dirilmiyor... Demek ki, yapılan boş bir dileyiş. Yahu, sen o terörü desteklemiyor musun, nedir bu timsah gözyaşı ki... Devlet bazında çözüm gerekiyor bunu anlıyorum şimdi. Devletler isteyecek, bu savaş dursun diye, ben değil... O devletlerin halkları miting yapacak, bu savaşı desteklemeyin diye... Yani ben gibiler meydana koşacak ve kendilerini yönetenleri uyaracak, yanlış yapıyorsunuz, insanlar ölüyor, bu kıyıma son verin diyecekler... O ülkenin halkına sorsam, ben demokrasiye, insan haklarına inanırım ama niçin savaş için meydanlara ineyim ki der gibi bakıyorlar. O mitinglerde yapılmıyor. Demek ki, ben gibiler meydanlara inmiyoruz, Bizi yönetenlere bunu göstermeliyiz... Bir tek kişi değil, milyonlarız. Biz ne dersek o olur mesajı çıkmalı bu mitingden. Elbette

dua ederiz, elbette Allah'a sığınırız. Ama bu bizim vicdanımızı kandırmak olur. Yani hiçbir iş yapma, Allah rızık veriyor diye dua edip tembel tembel evde oturup rızık beklemek gibi bu yaptığımız... Allah oturana değil çalışana veriyor rızık... Rad süresi 11. nci ayette, " Siz değişmezseniz, ben sizi değiştirmem!" diyor Rabbim. Yani biz değişmeliyiz. Tembellikten kurtulmalı ve bize rahmet olarak verilen beden ve ruhla fıtratımız ölçüsünde çaba göstermeliyiz. Bende çok para yok ama verilen paraları topladığımda büyük bir para yardımı yapabilirim. Ben gidemem ama giden birlerini bulur, onunla bu paraları oraya gönderirim, diyebilmeliyiz.

Sonuçta "Ben" ken "Biz" oluruz... Bir kaybederiz bin kazanırız... Bir ölürüz bin kere doğarız... Ne demiş atalarımız "Harekette bereket var.". Üzülelim yine ama şikayet etmeyelim, yazalım çizelim, toplanalım, toplayalım... Yaraya yalnızca bu merhem olur...

Saffet KURAMAZ